

Sandra Berg

Lief
en
Leed

Groteletter-editie

Uitgeverij Cupido

Omslag en Binnenwerk: Mat-Zet bv, Soest

Lief en Leed

ISBN 978-94-6204-170-7
CUPIDO – GROOT 036

© 2016 Uitgeverij Cupido
Postbus 220
3760 AE Soest

www.uitgeverijcupido.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

In de reeks Grand Hotel Victoria verschenen
eerder:

Heldin op klompen (1)

Buitenbeentjes (2)

Speurneus op hakken (3)

* Alle delen van deze serie zijn ook zelfstandig te lezen.

*If you change your mind, I'm the first in line
Honey I'm still free
Take a chance on me*

*If you need me, let me know, gonna be around
If you've got no place to go, if you're feeling down
If you're all alone when the pretty birds have flown
Honey I'm still free*

*Take a chance on me
Gonna do my very best and it ain't no lie
If you put me to the test, if you let me try
Take a chance on me*

*(That's all I ask of you honey)
Take a chance on me*

*Take a chance on me
(That's all I ask of you honey)
Take a chance on me*

ABBA – Take a chance on me

Een geheugensteuntje om verwarring te voorkomen

De gasten:

Birgitta Svansson uit Frillesås, 78 jaar, weduwe van Bertil

Stig Lindt uit Hörby, 78 jaar, weduwnaar van Marie

Elisabeth Stenborg-Bergfors uit Stockholm, 33 jaar, ondernemer

George MacKillan, Schotse zakenman uit Edinburgh, 42 jaar

Eric Johnsson, mystery guest

En de vier gasten Sune en Kajsa, Maus en Niclas in een klein bijrolletje

De belangrijkste personeelsleden in dit boek:

Lauren Kingler, 30 jaar, manager van het hotel, dochter van Marie-Claire en Stan, en moeder van de driejarige Lonneke

Rolf Menler, 32 jaar, runt de manege van het hotel met hulp van de veertienjarige Emil

Axel Cederberg, barkeeper, 26 jaar, heeft een relatie met:

Ella Bell, 25 jaar, allround werkneemster hotel
Harm Swinkels, kok, 46 jaar, vader van 6 kinderen
waaronder 17 jarige Yet
Britta Svensson, 33 jaar, receptioniste
Danny Kinkels, 20 jaar, keukenhulp
Janet Wilsson, 18 jaar, oorspronkelijk kamermeis-
je maar wordt overal ingezet

Andere personeelsleden in het hotel zijn:

Marsha en Mariah Lokana, moeder en dochter
van resp 40 en 18 jaar, kamermeisjes
Nils Henschen, 48 jaar, technische dienst
Bolle Kanters, 62 jaar, tuinman
Marlie Kirkels, 45 jaar, receptie
Kristian Boström, 25 jaar, ober
Bjorn Hedberg, 52 jaar, hoofd restaurant
Göran Andersson, 28, keukenhulp

Sandra Berg werd genomineerd voor
de Valentijnprijs 2015 én 2016!
De Valentijnprijs is de prijs voor
het beste romantische boek

HOOFDSTUK 1

Ze aarzelde niet, toen ze de grote hal van Grand Hotel Victoria binnenliep. De hakken van haar stevige stappers tikten vlijtig op de marmeren vloer en ze wierp het ijzeren harnas naast de balie slechts een korte blik toe.

Ze hield haar hoofd een tikje schuin, toen ze tegenover Britta bij de eikenhouten balie stond.

Haar vriendelijke ogen waren op de roodharige receptioniste gericht. Haar mond vormde een bijna verontschuldigende glimlach die haar tanden iets bloot legde. Geen eigen tanden, overigens. Ook zonder dat Britta precies kon duiden wat daarop wees, was dat duidelijk. Maar voor een dame van haar leeftijd was het geen uitzondering. Ze was ergens in de zeventig. Gebloemd jurkje, dichtgeknoopt vestje, hoedje iets scheef op haar hoofd. Een dame.

Een kalende, wat buikige taxichauffeur van middelbare leeftijd zette bijna geruisloos de koffer naast haar neer, groette de dame en Britta met een knikje en verdween.

“Goedemiddag, mevrouw,” groette Britta de vrouw

hartelijk. “Wat kan ik voor u doen?”

“Wel... ik zou hier graag een paar nachten logeren, als dat mogelijk is?” Haar glimlach werd een tikje breder. “Ik dacht... aangezien de schoolvakanties net achter de rug zijn, zullen er wel kamers vrij zijn in dit mooie hotel.” Ze keek om zich heen en knikte. “Werkelijk een mooi hotel... maar misschien had ik toch moeten boeken?”

“Op dit moment hebben we nog wel een paar kamers vrij,” zei Britta. “De schoolvakanties zijn inderdaad voorbij, maar daar zijn we niet echt van afhankelijk. Dit is geen speciaal gezinshotel, hoewel iedereen welkom is. Maar kinderen zoeken toch vaak een andere vorm van vermaak, nietwaar?”

“Oh ja, tegenwoordig wel. Daar hebt u gelijk in,” bevestigde de dame.

“Maar zakenmensen hebben natuurlijk wel vaak vrij in de schoolperiodes als ze zelf kinderen hebben en mensen zonder kinderen hebben toch de neiging om de schoolvakanties te mijden. Of misschien is het wel gewoon zo dat het werkende deel daarvan geen vrij krijgt in een periode waar gezinnen voorgaan. Ik weet natuurlijk niet hoe het precies zit, maar tijdens de schoolvakanties is het hier

vrij rustig en de boekingen voor zakenreizen en van de mensen die niet aan schoolvakanties gebonden zijn, komen pas later volop op gang.” Britta beantwoordde de glimlach van de dame met een eigen lach, maar op de een of andere manier voelde het als een nerveuze tic. Kunstmatig.

Toen ze hier pas werkte, dacht ze dat ze het zou leren: die professionele uitstraling, die echte vriendelijke lach. Maar nu geloofde ze niet meer dat het ooit nog zou gebeuren. Het bleef een poging tot... meer zat er niet in.

En toch hield ze van haar baan, van dit hotel. Van alles wat ermee te maken had.

Misschien was dat de reden dat ze nog niet op straat stond. Misschien straalde ze dat wel uit, ondanks haar onhandige pogingen tot het evenaren van de - in haar ogen - ‘echte’ receptionisten.

Nog een geluk dat haar collega Marlie, nu ruim een half jaar in dienst - of was het al driekwart jaar? - meer van een huismoeder weg had dan van zo’n gladgestreken beroepsreceptioniste uit een brochure. Want als dat zo was geweest, was haar eigen kneuterigheid extra opgevallen. Misschien mocht ze Marlie daarom wel zo graag.

“Wel, wel, dan heb ik geluk, nietwaar,” onderbrak

de dame Britta's gedachten. "In dat geval wil ik graag een kamer huren voor de komende dagen. Ik weet nog niet precies hoelang ik kan blijven..." Haar blik gleed bijna verlegen naar haar handen, die de hengsels van haar bruine handtas vastklemden.

"Op dit moment is dat nog geen probleem. Over twee weken zijn we volgeboekt," zei Britta meteen. "Oh hemel. Ik blijf geen twee weken, hoor. Ik zou het wel willen. Daar niet van. Maar het kan niet." Ze keek weer op, naar Britta. Haar ogen schitterden een beetje. Sterretjes. Ze had opeens sterretjes in haar ogen. De ogen van een jong meisje.

Britta kon niet anders dan ernaar kijken. Ze kon niet anders dan die warmte voelen en de vrouw mogen. "We hebben standaardkamers op de bovenste verdieping," zei ze. "Prima kamers met een eigen badkamer en natuurlijk is er een lift. Maar we hebben ook kamers met een tikje meer luxe. Kamers met een extra zitje, een mooi uitzicht. Dat soort dingen. Ik weet niet waar uw voorkeur naar uitgaat?"

"Hebt u een suite?" vroeg de dame.

Een suite? Britta voelde verbazing. Ze hield zichzelf voor dat er geen reden toe was. Ze wist im-

mers niets van de dame of van haar financiële situatie af. Ze wist alleen dat de dame geen rijke dame leek. Maar dat zei natuurlijk niets.

Een suite dus. Ze schraapte haar keel. “Ja, we hebben twee suites, allebei op de begane grond,” zei ze. “De luxe suite heeft een stijlvol ingerichte woonkamer met open haard en openslaande deuren naar buiten naar een eigen terras, een grote slaapkamer met kingsize bed en een luxe badkamer met ligbad en massagedouche. De andere suite is iets kleiner, maar evengoed met een zitkamer, eethoek, ruime slaapkamer en badkamer met bad en douche. Hij is iets goedkoper dan de luxe suite.”

Moest ze zeggen dat beide suites duur waren, vroeg Britta zich af. Ze besloot het niet te doen.

De dame tegenover haar oogde werkelijk niet als iemand van uitstekende doen, maar ze was hoe dan ook oud genoeg om haar eigen vragen te stellen en haar eigen mening te vormen. Ze oogde vooral intelligent genoeg om dat te doen, meende Britta.

Ze had natuurlijk geen bewijs van die laatste conclusie. Alleen het gevoel dat het zo was, mogelijk vanwege die blik in de heldere blauwe ogen van de vrouw.

De dame twijfelde in ieder geval niet. “Ik neem de luxe suite,” besloot ze.

Ze legde haar handen op de balie, de hengsels van de bruine tas uit een lang vervlogen tijd nog steeds in die handen geklemd. Zachte, gerimpelde handen overigens, en netjes gemanicuurde nagels.

Britta probeerde de verbazing, die zich stevig in haar had genesteld, niet te laten merken. Ze glimlachte haar nerveuze tic-lach en knikte misschien iets te heftig. “Zoals u wilt. Als u dit formulier wilt invullen?” Ze schoof de dame een boekingsformulier toe.

De dame opende de knip van haar tas, viste er een rond brilletje met zilveren montuur uit en zette het op haar neus. Ze pakte de pen op, die Britta er haastig naast legde en vulde het formulier in.

‘Birgitta Svansson’ bleek haar naam.

Ze woonde niet eens zo heel ver weg, zag Britta toen Birgitta haar adres in Frillesås opschreef. Was dat niet dicht bij Göteborg?

Natuurlijk had ze graag gevraagd wat deze dame naar dit hotel in Småland bracht. Maar ze deed het niet. Het hoorde niet.

Birgitta schoof het formulier naar Britta toen ze het had ingevuld en luisterde aandachtig toen

Britta de goed ingestudeerde informatie van het hotel omtrent faciliteiten en openingstijden restaurant en lounge opdreunde, iets vertelde over ontbijt, lunch, high tea, diner en koffie- en borreluurtjes en alles wat verder nog tot de mogelijkheden hoorde.

Britta liet niets achterwege. Niet de informatie over de fitness en het zwembad. Niet de informatie over de manege. Niets.

“Lieve help, kun je hier zelfs paardrijden?” vroeg Birgitta Svansson. Haar zachte gerimpelde wangen kleurden een beetje rossig.

“Eh ja,” antwoordde Britta. Een opmerking over het zwembad of een vraag over de temperatuur van het water had ze verwacht. De vraag over de manege was verrassend. Hoewel het alleen om een stukje verbazing ging. Toch?

“Jeetje,” mompelde Birgitta. “Ik heb nog nooit op een paard gezeten.”

“Het hóéft ook niet,” zei Britta gehaast. “Ik noem alleen de mogelijkheden van het hotel op, maar dat doe ik altijd. Niemand verwacht dat alle gasten daadwerkelijk overal gebruik van maken.” Ze zag in een flits de dame van een hoog paard afvallen. Een zacht lichaam dat veel te hard de grond raakte.

Het kraken van de broze botten.

“Het hóéft natuurlijk niet,” herhaalde ze. Ze glimlachte. Haar mond trok een vreemde streep. Ze zag het niet, maar ze voelde het. Zoals ze ook voelde dat haar mondhoek trilde.

“Oh, maar misschien wil ik dat wel,” zei de dame.

“Juist omdat ik het nog nooit heb gedaan.”

Ze glimlachte liefjes. “Maar van de high tea waar je het daarstraks over had, maak ik in ieder geval gebruik. Niet nu meteen, vrees ik. Ik denk dat ik eerst maar mijn kamer opzoek, mijn spulletjes daar neerzet en daarna in de lounge een likeurtje neem. Maar morgen... graag.”

“Natuurlijk mevrouw. Ik zal iemand roepen om u te helpen met de koffer,” zei Britta.

Met een beetje geluk vergat de dame het hele idee omtrent het paardrijden. Oude mensen vergaten toch wel meer?

“Oh dat hoeft niet, lieverd,” zei de dame. “Het is zo’n ding op wieltjes en ik hoef immers geen trappen te lopen. Het is werkelijk geen probleem. Als je mij de weg naar mijn kamer vertelt...”

“U heeft kamer B2.” Britta wees naar de deur, van haar uit gezien links in de hal.

“U gaat door die deur, dan naar links, de gang

door en daarna achter de zaal naar rechts. De luxe suite is de tweede, en tevens laatste deur in die gang.”

Birgitta knikte. “Weet u...” zei ze. “Je bent een mooie jongedame, maar je probeert dat te verbergen met die gebogen houding en die omlaag gericht blik. Je zou juist trots op jezelf moeten zijn.” Ze glimlachte nog een keer vriendelijk en liep weg; de handtas in de ene hand, handvat van de koffer met wielen in de andere hand. Een kleine broze vrouw met een keurig hoedje op haar grijze hoofd.

Britta was zich opeens bewust van haar eigen houding. Haar gebogen schouders, de gekromde rug. Haar neiging om naar beneden te kijken. Ze haalde diep adem en strekte haar rug. Het voelde raar. Opschepperig. Dom gansje, dacht ze. Wie denk je dat je bent... Ze dook weer iets in elkaar en keek naar de deur, waardoor Birgitta inmiddels was verdwenen.

Wat brengt haar in vredesnaam hier, helemaal alleen, vroeg Britta zich af.

* * *

Ze kwam gehaast de hal binnen. Zo anders dan dame Svansson, waarover Britta's verbazing nog niet helemaal was geweken.

Ze was natuurlijk ook zoveel jonger. Ergens rond de dertig, meende Britta. Het gezicht van een klassieke filmster, dik in laagjes geknipt golvend bruin haar dat de schouders net niet raakte en daarmee het midden hield tussen kort en halflang. Scheiding opzij. Een lok die bijna voor haar oog hing. Ernstige bruine ogen, gesloten kleine mond. Bescheiden lippenstift en niet meer dan dat. De mondhoeken wezen iets naar beneden. Ontevreden? Pijn? Leed?

De nieuwe gast droeg degelijke platte schoenen en een stippeljurk tot over de knieën. Weggelopen uit een gangsterfilm uit de jaren veertig/vijftig? Zoiets? Ze droeg niet meer met zich mee dan een weekendtas. Beige met een dun krijtstreepje.

Ze keek over haar schouder naar de voordeur van het hotel. Alsof ze verwachtte dat iemand haar volgde. Maar er was verder niemand.

Pas daarna leek ze Britta te zien.

“Ik heb niet gereserveerd,” zei ze meteen, voordat Britta de kans kreeg om haar mond open te doen.

“Het spijt me en misschien hebben jullie geen ka-

mers meer vrij...” Haar blik was onrustig, haar stem verontschuldigend.

“Oh jawel,” reageerde Britta meteen. “Op dit moment is het nog niet erg druk, dus ik denk dat ik u wel kan helpen.”

Ze werd even afgeleid toen ze de blik van de vrouw tegenover zich volgde, naar de entree van het hotel.

Nog voordat de jonge vrouw zich weer tot Britta wendde, raakte haar blik het harnas naast de balie en leek ze even te schrikken.

Britta zag hoe haar handen zich krampachtig om de hengels van de weekendtas sloten, toen ze zich weer tot Britta wendde.

“Dan wil ik graag een kamer boeken,” zei ze. “Een eenvoudige kamer. Nee. Doe maar niet. Een mooie kamer. Ja. Doe maar een mooie kamer. Hebt u een mooie kamer?”

“Eh ja, al onze kamers zijn smaakvol ingericht en we hebben alles van suite tot de meer eenvoudige comfortkamers.”

“Ik wil graag de suite huren. Nee. Doe maar niet. Dat is te veel, nietwaar?”

Britta aarzelde. Wat was het correcte antwoord? Ja? Nee? Suite aansmeren? Toch niet?

“Iets ertussenin,” besloot de vrouw, voordat Britta haar beslissing had genomen. “Geen suite, geen comfortkamer. Misschien een luxe kamer of zo?”

“We hebben de grand-de-luxe kamers met eigen balkon, zithoek met comfortabele fauteuils, king-size bed, luxe badkamer met ligbad en douche en espresso-apparaat, maar we hebben ook de gewone luxe kamers en dus de comfortkamers... Grand-de-luxe kamers hebben we niet als eenpersoonskamer en op dit moment is er ook geen eenpersoons luxe kamer vrij. We hebben er wel een, maar die is gereserveerd.”

“Maar ik kan een tweepersoonskamer huren? Zelfs als ik alleen ben?” De jonge vrouw keek Britta slechts vluchtig aan, alsof ze bang was dat het ongepast was en Britta die blik zou opmerken.

“Natuurlijk,” zei Britta meteen. “Maar we moeten helaas de kamerprijs in rekening brengen en dat is een vast bedrag, ongeacht of u alleen bent of met zijn tweeën. De eenpersoonskamers hebben daar-entegen...”

“Dat maakt niet uit,” onderbrak de vrouw Britta haastig. “De grand-de-luxe kamer is goed.” Ze keek weer haastig over haar schouder naar de entree van het hotel. Britta volgde opnieuw automa-

tisch haar blik zonder iets te zien. Onrust be kroop haar vanuit het niets. Het nestelde zich in haar spieren en voelde onbehaaglijk. Maar ze liet het niet merken. “Zoals u wilt mevrouw.” Ze schoof de jonge vrouw een boekingsformulier en de pen toe. “Als u dit wilt invullen...”

De hand van de jonge vrouw trilde een beetje, toen ze haar naam schreef. ‘Elisabeth Stensborg’. Haar lippen trilden ook.

Stockholm, zag Britta. De jonge vrouw woonde in Stockholm.

Britta dreunde de mogelijkheden en openingstijden van faciliteiten en restaurant op, maar ze had niet het gevoel dat Elisabeth hoorde wat ze zei. De jonge vrouw leek te luisteren, maar haar blik was onrustig. De rest van haar lijf trouwens ook. Ze leek bijna te vibreren als een luchtkasteel op een bloedhete dag. Maar Elisabeth was geen luchtkasteel en het was verre van bloedheet.

Toen Britta haar zegje had gedaan, haar kamer 101 had toegewezen en duidde waar de trap en lift naar de eerste verdieping waren, leek het bijna alsof Elisabeth vluchtte.

Voor wat, vroeg Britta zich af.

“Vreemd,” mompelde ze. Er was duidelijk iets niet

in de haak met die Elisabeth. Misschien was ze werkelijk het liefje van een ouderwetse gangster uit Stockholm. In zo'n grote stad woonden immers wel meer vreemde figuren. En criminelen. Absoluut ook criminelen. Iets was er niet in de haak en dat beloofde wat.

Britta vroeg zich af of ze een spannend weekend leuk vond. Want het leek er bijna op dat het dat werd, hoewel schijn natuurlijk kon bedriegen.

Spannend kon leuk zijn, besloot ze. Maar dan mocht het niet meer worden dan alleen dat: een beetje spannend. Overdrijven was nooit goed. Risico's op gevaarlijke situaties nog minder.

Het was niet te hopen dat het zover kwam.

* * *

Stig Lindt, die ruim een half uur later de hal van het hotel binnen wandelde, was geen verrassing voor Britta.

Niet alleen omdat hij keurig van tevoren een eenpersoons comfortkamer had geboekt, maar vooral omdat hij elk jaar op deze datum naar het hotel kwam.

Tot vijf jaar geleden was hij altijd samen met zijn